

ÚVODEM

Milí čtenáři,
když jsem vás koncem roku za redakci zval ke sdílení představ o svých kořenech, věděl jsem, že to není zrovna snadné téma a že se nebude zpracovávat jednoduše. Těší mě, že vám dnes konečně můžeme nabídnout první takový článek - shrnutí Příběhů víry z lednové sborové neděle v Chrástu. O ty příběhy samé ani tak nejde, ty jsme každý z nás, kdo se v církvi pohybujeme, už někde četli, slyšeli nebo i sami prožili. Jde spíše o to si uvědomit a uvědoměním žít, že svět nevidíme úplně jasně. Spíše si jeho obraz „jen“ můžeme skládat z mnohých částí, těch střípků a střepů, s vědomím, že čím více jich dokážeme dát dohromady, tím úplnější obraz můžeme dostat. Možná i k tomu by mohl Poutník pomáhat. Ne být pevným rámem, do kterého se má složit předem známé puzzle, ale spíše stolem, na kterém se o to můžeme snažit. Protože žádným rámem ty naše zlomky stejně pohromadě neudržíme. Je však síla, která to dokáže. Jestlipak víte jaká? Učme se ji používat.

-mjt-

VZDÁLENOSTI

Michaela Nováčková – Pánková

Jen stín...

alespoň stín Tvůj zahlédnout

náš Pane

kdybys chtěl projít kolem

Dal jsi nám oči Bože

ale nevidíme Tě

Dal jsi nám uši

ale neslyšíme Tvůj hlas

Dal jsi nám rozum

a nedokážeme Tě pochopit

Ale

dal jsi nám srdce Bože

stačí ho otevřít

a pozvat Tě dál

PŘÍBĚHY VÍRY

„Poutník“ vydává svědectví o „putování“. Poutník-křesťan zažívá na své cestě vždy nějakou formu společenství – s Hospodinem, s bližními, s nejbližšími v Kristu – se sestrami a bratry ve sboru. Uvědomujeme si, jak je důležité nechat se oslovit zvěstí Písma a vnímat svědectví, které k nám promlouvá skrze Večeři Páně. Neméně důležitou roli ve společenství sehrává vzájemné naslouchání. Příběh víry každého z nás je jedinečný podobně, jako je jedinečný vztah mezi Hospodinem a každým z nás. V rámci sborové neděle 22. ledna 2017 jsme měli možnost naslouchat příběhům víry několika sester a bratří. Uvědomovali jsme si, jak rozličné mohou být způsoby prožívání vztahu s Hospodinem, s Ježíšem Kristem. To, co se navenek může jevit jako docela obyčejné, může mít v tom nejužším vztahu význam zcela zásadní. Podívat se na život víry očima někoho jiného je vždy obohacující, inspirativní. Možná se i moje představy stanou barevnějšími... Následující řádky ovšem nemohou být ničím jiným, než jednotlivými střípkými mozaiky. Výsledný obraz může mít mnoho podob, věřím ale, že ohnisko bude společné.

Střípek první: v jednom ze svědectví zaznělo přirovnání víry k pevnému kmeni stromu, jímž může proudit míza k větvím, k zeleným a křehkým výhonkům. Může se stát, že některá větev uschne. Je-li ale kmen zdravý, vyraší nový výhonek.

Střípek druhý: svědectví o milnicích víry mívají různou podobu. Člověk vedený k víře od dětství si nese životem jinou zkušenost, než člověk uvěřivší v dospělosti. Prvně jmenovaní častěji svědčí o pozvolném zrání, které nekončí, ti druhí jsou si více vědomi zlomových okamžiků víry. Lidé, kteří nebyli vychováni ve víře, často začali hledat hluboké zakořenění v nějaké životní krizi, protože zažili zklamání z mnoha mělkých nabídek světa bez Boha. Lidé vyrostlí ve společenství věřících ovšem také svědčí o svém „tříbení“, o nutnosti ohledat hloubku svých kořenů, vyjasnit si svůj vztah s Bohem. Zkušenost z tradičního společenství říká, že víra může být vystavena nebezpečí přílišného sklonu k teoretizování a liberalismu. Charismatická společenství sice svým důrazem na emotivní prožívání víry přinášejí silné zážitky, v určité chvíli člověka jakoby „rozsvěcují“, jsou ale ve velkém nebezpečí manipulativního působení na své členy. Lidé zranění takovou zkušeností pak mohou reagovat různě Je dobře, že se můžeme v těchto zkušenostech sdílet. Jsou pro nás zdrojem moudrosti pro chvíle, kdy se budeme vyrovnávat s novými podněty, s realitou naší „vicerychlostnosti“...

Střípek třetí: každý se na své cestě víry setkal (a setkává) s osobnostmi duchovních pastýřů a kazatelů. Jejich svědectví slovem i skutkem o Tom, v Něhož věříme, sehrálo v našich životech důležitou roli. Mnoho podnětů nám bylo darováno také skrze shromáždění určitých věkových skupin – ať na dětských bohoslužbách, ve sdružení mládeže či v kruhu střední generace atd. V pokoře jsme si mimo jiné uvědomili, jak bývaly kdysi silné konfirmační skupiny a jak málo z konfirmandů nacházelo později cestu do shromáždění. Také společenství velkého sboru jsme mohli nahlédnout ze dvou úhlů pohledu. Určitá míra anonymity, kterou velké společenství „poskytuje“, byla v jisté fázi zrání víry vnímána jako pozitivní. Náročnost provozu a mnohost kontaktů v takovém sboru ale přinášejí také překážky pro hlubší prožívání důležitých okamžiků víry či zrání podnětů, jež k nám skrze Písmo a působení Ducha svatého přicházejí. Důležitost společenství pro život víry se výrazněji projevuje v malém společenství, kde se může přirozeněji projevovat účast na sdílení břemen i radostí jeho jednotlivých členů.

Střípek čtvrtý: pohled do minulosti může rozeznat nejednu temnou strunu. Řada z nás má ještě v živé paměti dobu totality. Tehdy nebyl pro křesťany (zejména pro ty, kteří nemohli zůstat v anonymitě – duchovní a jejich rodiny) život snadný. Ve městech byl ideologický dohled přísnější než na venkově, ovšem hrozba odnětí státního souhlasu byla permanentní prakticky všude. Nesnadné životní situace ale zažíváme každý napříč dny, roky, desetiletími. Někdy je z nás sejmuta velká tíseň jako záznakem, jindy je „uzdravování“ jen pomalé a postupné. V takových chvílích si asi nejvíce uvědomujeme význam modlitby a otevřenosti srdce bližního. Mnohdy nám takové chvíle pomohou rozpoznat vyslání do služby potřebným. Tváří v tvář takovým situacím cítíme, jak jsme závislí na Boží posile ke službě i na Jeho moudrosti, která uschopňuje pochopit význam takových událostí pro náš další život.

Střípek pátý: Bůh k nám promlouvá různými způsoby. Každý máme jinak nastavenou citlivost. Učíme se rozumět řeči symbolů, řeči, již po staletí rozuměli křesťané napříč denominacemi. Učíme se vnímat pozitiva života víry, který akcentuje řád v rovině bohoslužebné i osobní. Učíme se, jak neztratit schopnost rozumět lidem kolem nás, jak žít víc v radosti a naději, než ve strachu, že něco děláme špatně. Přemýšlíme, zda tvrzení „Učme se vidět všechny věci v Bohu a ne Boha ve všech věcech“ přijímáme bezezbytku za své.

Každý, kdo žije z víry, ví, že k ní neoddělitelně patří komunikace - rozhovor s Bohem v rovině osobní, rozhovor o Bohu – s bližními, ale třeba také s dětmi na jejich bohoslužbách a pod. Komunikace víry či o víře je vždy autentická, nikdy ji nelze dost připravit, velmi často ji provází pocit, že „to není ze mne“, že ve vši pokoře vydávám svědectví, k němuž mne uschoopil Hospodin. Kéž nás stále náš Pán uschopňuje ke svědectví o Jeho lásce k nám i ke službě všude tam, kde je jí potřeba.

Jan Esterle

V říjnu mě oslovila pozvánka k účasti na Ekumenických duchovních cvičeních pro všední den. K těmto tzv. exerciciím zvali náš farář Karel Šimr a katolický jáhen Elva Frouz.

Jedná se o duchovní cvičení podle kurzu německé teoložky a duchovní průvodkyně Karin Johnne. Zváni byli všichni, „kdo chtějí prohloubit svůj duchovní život a jsou ochotni věnovat individuálně pravidelný čas modlitbě a rozjímání nad biblickým textem“. Cvičení jsou rozvržena na 15 týdnů a jsou rozdělena na tři části. Zatím jsme prošli částí první a druhou a mohu říci (určitě nejen za sebe), že nám tento kurz dává opravdu hodně. Těžko vyjádřit co všechno, ale shrnuji to, co je pro mě osobně nejdůležitější.

Především se prohloubil můj modlitební život. Exercicie mě přivedly k určitému řádu, k pravidelnosti a k vymezení určitého času pro četbu Božího Slova, pro meditaci a modlitbu.

To nejpodstatnější je, že jsem pochopila, co je to **křesťanská meditace**. Zpočátku jsem se trochu rozpakovala, protože jsem kdysi o meditaci četla, že se jedná o vyprázdnění mysli. Teď už vím, že to je zenová meditace, jejímž cílem je „rozplynout se v Absolutnu“ nebo tak nějak. V té naší, křesťanské meditaci ale, jak mi postupně došlo, se jedná naopak o naplnění.

Nikoliv vyprázdnění, ale naplnění. Božím Slovem, Boží Přítomností... Lépe než meditace se mi líbí výraz **usebrání**, což zní trochu archaicky, ale podle mne přesně vystihuje, o co jde. Zklidnění těla i mysli, odhození všeho rušivého, co teď není podstatné, obrácení se do sebe, dovnitř, soustředění se na to, co ke mně přichází od Boha.

(Jako kdybych si v duši vytvořila klidný pokojíček, kam pozvu jen ty nejbližší a nechám je promlouvat... Nebude nás nic rušit, ani hudba, byť sebetišší, ponoříme se do hlubokého ticha, z něhož budou jako zářící drahokamy vystupovat slova, věty, příběhy a myšlenky. Moje duše na ně bude hledět ze všech stran, bude se jich dotýkat, bude je zkoumat a ochutnávat, bude o nich a s nimi rozjímat.)

Usebrání a rozjímání o Božím slově, Boží lásce, Božím utrpení a Boží přítomnosti, to je křesťanská meditace, jak jsem ji pochopila. Žádné rozplynutí v Absolutnu...

Toužila jsem po něčem hlubším, než je nedělní křesťanství a v Ekumenických duchovních cvičeních pro všední den se mi toho dostalo. Bohu díky!

A protože si myslím, že pojem „exercicie“, tedy duchovní cvičení, není v naší církvi úplně běžný, požádala jsem faráře Karla Šimra, aby nám toto téma trochu přiblížil.

S termínem „exercicie“ jsem se dosud setkala pouze u bratrů katolíků. Moje představa byla taková, že se určitá skupina lidí odebere někam do kláštera či exercičního domu, a tam stráví minimálně týden či více, vlastně oddělení od světa...

Ano, dnes je tato forma obvyklá, ale není vlastně původní. Ignác

z Loyoly, který tradici duchovních cvičení v klasické podobě vytvořil, exercitanty doprovázel individuálně. Každý bydlel sám v nějakém domě, kde měl klid, chodil za Ignácem pravidelně k rozhovoru a on mu dával látku k rozjímání podle toho, jak na tom osobně byl a kam vnitřně postoupil. Ve skupinové podobě s předem daným časovým rámcem se může ztratit ten důraz na jedinečnost každého, že před Pánem Bohem nakonec stojíme každý sám a nemůžeme se schovat za druhé. Takle charakteristika exercicií ladí s důrazem Martina Luthera, Ignácova současníka, a vlastně i s duchem celé moderní doby, u jejíhož zrodu oba stáli.

Jak se tato praxe dostala k evangelíkům ?

Ignác do rozjímání jednotlivých týdnů duchovních cvičení uložil svou zkušenost víry, která je vlastně křesťanský univerzální, a jejímž základem je rozjímání evangelia. Samozřejmě v exerciční knížce, kterou napsal, najdeme řadu věcí, které budou vzdálené nejen evangelíkům, ale i většině dnešních katolíků. Ty texty jsou samozřejmě podmíněné dobou i Ignácovým naturelem – ale ony také nemají sloužit ke čtení, ale jako metodická pomůcka pro toho, kdo duchovní cvičení doprovází a jejich obsah vysvětluje vzhledem k současnému porozumění a situaci účastníků.

Zbožnost, dnes by se řeklo spiritualita, ke křesťanské víře neodmyslitelně patří. Snahu o její vyjádření a doprovázení druhých na duchovní cestě najdeme napříč konfesemi. Vzpomeňme třeba „Praxis pietatis“, praxi zbožnosti, našeho Komenského. A v naší ekumenické době jsme pochopili, že duchovní dary si nemáme nechávat jen pro sebe, ale máme a můžeme se o ně navzájem dělit.

Zúčastnil jsi se ty sám už dříve nějakých duchovních cvičení?

Ano, a život bez nich už si nedokážu představit. Vlastně už nevím, zda byla dříve slepice nebo vejce, rozuměj duchovní cvičení dlouhodobé individuální nebo týdně ve skupině. Ale myslím, že první zkušenost jsem udělal právě s těmi samizdatovými „knížními“ cvičeními od Karin Johne. Bylo to v době, kdy jsem se sbíral z různých duchovních pošramoceních z minula a vnímal, že jsem ve své praxi víry narazil na určitý strop a nemohu „dýchat“. Objev toho, že Bůh s námi nekomunikuje jen přes náš intelekt nebo těkavé pocity, ale že se „Slovo stalo tělem“ a tudíž s námi Bůh mluví i tělesně – ve svátostech, prostřednictvím znamení a symbolických jednání, že Boží slovo tu není jen k přemýšlení a vykládání, ale také a především k rozjímání ve své obraznosti, protože všechno naše poznání o Bohu je ve své podstatě obrazné, nemáme pro Boží skutečnost pojmy – to byl pro mne nevyčerpatelný objev.

Věděl jsem, že někteří lidé z okolních evangelických sborů jezdí také na týdně ekumenické exercicie s Ludvíkem Armbrusterem - českým jezuitou, který celý život působil v Japonsku – do Českého Těšína. Jednou jsem se s mnoha předsudky a vnitřním odporem odhodlal jet také. Při úvodní meditaci nad setkáním Ježíše se slepým u Jericha ve mně něco tvrdého prasklo, rozbrečel jsem se a uvědomil jsem si, že jsem jako ti učedníci, k nimž Ježíš v noci kráčí po vodě, oni ho považují za přízrak a proto začnou křičet strachy. On jim odpoví: Nebojte se, vždyť jsem to já. A že exercicie nejsou nic jiného než jedna z forem, která může posloužit k setkání s živým Kristem, který je stejný včera, dnes

i navěky. Mně a mnohým posloužila a slouží.

Budou se duchovní cvičení opakovat - pro ty, kteří jimi zatím neprošli, ale zájem by ještě měli ?

Bude-li zájem, určitě můžeme v nějaké formě pokračovat nebo znovu začít. Pokud to vyjde, měl by také text Karin Johne vyjít „pro vnitřní potřebu“ zájemců. A v říjnu tu také budeme mít dvě velmi kompetentní a inspirativní osoby k tématu: kolegyni Moniku Widmer z našeho partnerského sboru v Basileji, která doprovází exerciční kurzy v (reformovaném) Švýcarsku a mohla by nám v případě zájmu nabídnout nějakou malou ochutnávku toho, jak to dělá ona, a pak prof. Ivanu Noble, který se problematikou spirituality odborně zabývá a zároveň doprovází duchovní cvičení, které každoročně pořádá naše církev. Ivana Noble zároveň zahájí výstavu svých obrazů, meditací nad evangeliem. A také je možné se podívat na stránku www.exercicie.cz, kde je možné najít základní informace i nabídku kurzů

Děkuji.

Michaela Nováčková

POZVÁNÍ K ČETBĚ (A OD ČETBY K ČINŮM)

Adam S. McHugh: Introverti v církvi. Karmelitánské nakladatelství, 2016.

Všichni víme (i když ne všichni to jsme ochotni a schopni říct nahlas), že v církvi jsou mnohé skupiny lidí vytlačovány na okraj a často vůbec nevnímány. Jednou z těch velkých, zejména v protestantském prostředí, jsou introverti. Lidé, jejichž vnitřní život je (mnohem) bohatší, než jeho vnější, měřitelné, (fotografovatelné, fakturovatelné...) projevy. Lidé, kteří dřív myslí, než konají. Lidé, kteří spíše naslouchají, než sami mluví.

Autor, introvert a americký evangelikální pastor, se ve své knize z vlastní bohaté (a často bolestné) zkušenosti nesnaží problémy introvertů v církvi teoreticky analyzovat, ale pro každý na konkrétním prožitém případě naznačit funkční cesty spolužití. Snaží se introvertům ukázat, že (i) jejich přístup je platný a správný, a extroverty upozornit na příležitosti, o které přehlížením (a často různě maskovaným pohrdáním) introvertních životních cest přicházejí. Kniha není ani tak „ke čtení“, jako spíše katalogem otázek-situací, ve kterých introvertní lidé mohou mít a mají v církevním, zejména pak velmi extrovertním evangelikálním prostředí, problémy s integrací. Tím je cenná, protože ono vlastně ani tak o introverty samé nejde. Vězte, oni si poradí docela dobře sami, museli se to v průběhu svých životů naučit. Jde totiž o církev. Aby byla opravdu církví, musí být církví všech a pro všechny. Posledních několik stránek knihy tvoří „Otázky k reflexi a diskusi“ ke každé z devíti kapitol. Uděláme dobře, pokud si v nich slovo „introvert“ zkusíme nahradit i jinými „menšinami“ a „neviditelnými“. Budeme-li se jimi pak upřímně zabývat, snad se i dostaneme od hýkání nad tím, že (k) nám nechodí lidé, k vytváření prostoru, do kterého by přijít mohli. K vytváření prostoru, který by ten který člověk mohl vnímat jako bezpečný a obohacující. Jako církev.

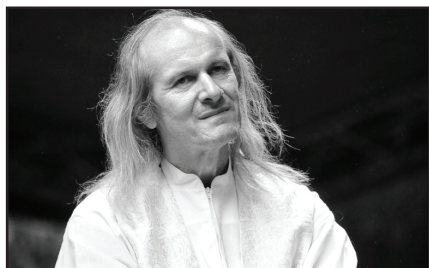
-mjt-

SVATODUŠNÍ SVÁTKY

Když se učedníci shromáždili po Ježíšově nanebevstoupení a společně se modlili za seslání Ducha Svatého, slavili zrovna židé v Jeruzalémě svátek – děkovali za plní úrodu. Dodnes označení tohoto svátku používáme vedle názvu „svatodušní svátky“ také pro slavnost Seslání Ducha Svatého. Jak zní tento název?

Otázky k vylúštení tajenky:

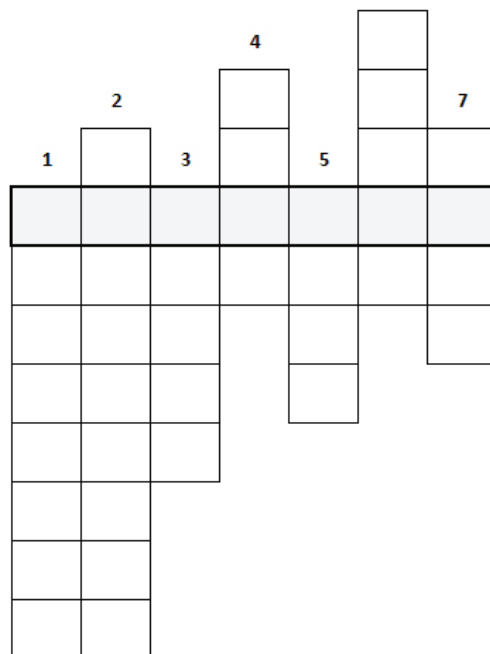
1. Jedenáctý měsíc v roce,
2. Město, kde byl Ježíš ukřižován,
3. Jméno apoštola, který nevěřil, že Ježíš vstal z mrtvých,
4. V co proměnil Ježíš vodu na svatbě v Káně,
5. Písmena, která znázorňují nápis na kříži,
6. Orgán, který zajišťuje oběh krve,
7. Učedník, který šel za Ježíšem po vodě

LADISLAV HERYÁN

Společně s plzeňskou pobočkou České křesťanské akademie zveme ve čtvrtek 15. června od 19 hodin na faru v Chrástu na přednášku a besedu „O víře“ se salesiánským knězem, teologem a „pastýřem undergroundu“ Ladislavem Heryánem.

Zveme na
**PRÁZDNINOVÝ
PROGRAM**
pro děti 1. stupně ZŠ
(a ty, kdo se do školy po prázdninách chystají)
na faře v Chrástu
s tématem
**Aby malé bylo velké
aneb
Pojďme spolu během týdne prožít celý rok!**
24. - 28.7. od 8:00 do 16:00 hodin
Cena: 500 Kč za týden (v ceně obědy a svačiny)
Přihlášky a bližší informace u Jany Esterlové:
janinka.esterlova@volny.cz, telefon: 605 337 532

Ó obnov dílo své

W.H.Monk

1. Ó ob - nov dí - lo své svou mo - cí, Nej - vyš - ší! Ten
hlas, jenž mr - tvé pro - bou - zí, nechť vši - chni u - sly - ší.

2. Ó obnov dílo své a rozptyl mrákotu a přiveď víru hynoucí svým dechem k životu.
3. Ó obnov dílo své, zas žízeň vyvolej a hlad po slovu života i nasycení dej.
4. Ó obnov dílo své! Dej Ducha svého dar, nechť chladných srdcí roznítí zas k tobě lásky žár.
5. Ó obnov dílo své! Tvé evangelium znej k slávě tobě, k spáse nám i všechněm národům.

Albert Midlane 1858, překl. B. Vančura

Poutník. Občasník pro křesťanskou cestu FS ČCE v Chrástu u Plzně a Kralovicích.

Redakce: **Michaela Nováčková (novackovamisa@seznam.cz), Matyáš Josef Turský, Karel Šimr.** Sazba, grafika: **Petr Vrobel.**

Tohle číslo vyšlo v červnu 2017. Ke stažení na: **kralovice.evangnet.cz; chrast.evangnet.cz**